

Vogel van papier

driemaandelijks tijdschrift

jaargang 4, Nummer 4

december 1998

Afgiftekantoor : 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan :

v.u.: E. Debrouwere – Olmenlaan 30 –8560 Moorsele

Inhoud van dit nummer:

	blz.
1. Uit de brieven van Inge	2
2. Een folder over Inge's werk op de binnenbladzijden	8-9
3. Reisindrukken: Vicky en Bart	10
4. Reisindrukken: Stefan	12
5. Mieke Nuyteens op werkbezoek	14
6. Op een nieuwe leest	15
7. Praktische informatie	16

✓ogel van papier...

Uit de brieven van Inge

REISINDRUKKEN–Vicky en Bart

Tijdens onze zomermaanden heeft Inge ook bezoek ontvangen: Vicky Cluyse had als pastoraal medewerkster aan de Kulak Inge op Witte Donderdag tijdens de eucharistieviering op de Kulak als gaste ontvangen en trok met haar broer Bart op verkenning naar Ecuador: we vroegen een kort verslagje.

Ellen, de zus van Inge vloog samen met Stefan en Dieter ook de oceaan over: Stefan kreeg dezelfde vraag.

ECUADOR ? !

Daar stonden we dan... in de luchthaven van Quito, met een koffer vol Belgische verrassingen voor Inge, een ellendig lang durende vlucht in onze kleren en een hoofd vol illusies over ontwikkelingssamenwerking. We schrokken van de grote bedrijvigheid aan de luchthaven. Iedereen wou ons meenemen, iets aan het dragen van onze bagage verdienen, die rijke, onwetende toeristen een paar dollars lichter maken. Ondanks onze vertraging stond er daar gelukkig iemand ons op te wachten. Tevreden stapten we in zijn jeep en liet we ons door het chaotisch verkeer leiden. Hij bracht ons naar het huis van Inge, Saulo en de kleine Sarah. Ongelofelijk, wij waren in Ecuador.

Dat stukje zee dat je op de wereldkaart in een wip overkijkt, hadden wij overgevlogen om in een andere cultuur ondergedompeld te worden. Dat cultuurbad kregen we pas echt toen Saulo ons door Quito leidde. Hij trok met ons naar allerlei steegjes, kerken en marktjes. Overall wordt handel gedreven; kleine jongens klampen je aan omdat ze vinden dat je schoenen vuil zijn, de gekste dingen worden te koop aangeboden en hier en daar proberen bedelaars medelijden op te wekken. In Quito is het altijd markt en alles en iedereen baant zich een weg door de drukte. Wat op die pleinen wel ontbrak, waren de muzikanten. Op onze festivals en markten tref je altijd Zuidamerikaanse muzikanten aan. In Ecuador zelf ontmoetten we die alleen in Banos waar ze de toeristen proberen te behagen. Maar geen nood, wij waren een paar dagen te gast bij Inge en daar is er altijd muziek. Ik hoor de kinderen nog repeteren in het lokaaltje naast de keuken, en de CD's van Fuerza worden gekoesterd.

Inge nam ons mee naar Pomasqui.

Wij leerden het centrum kennen waar ze met de inlandse bevolking samenwerkt. Toen wij langsgingen waren de vrouwen de keuken van het winkeltje grondig aan het poetsen. Saulo en de medewerkers zouden die week een stevige tafel voor het bereiden van brood komen leveren. Inge ontving intussen heel bezorgde of soms meer onverschillige moeders met hun kleine, zieke kinderen. Af en toe konden we onze oren niet geloven: een moeder die al 15 kinderen ter wereld bracht, een kind dat in 5 lagen kledij gewikkeld wordt omdat het hoest, een kwade wind die iemand ziek heeft gemaakt... Ze weten dat ze met hun problemen wij Inge terecht kunnen, maar dat ze zelf moeten meewerken. Inge is niet de grote Sinterklaas, waar wijst op de eigen verantwoordelijkheid. Met behulp van het winkeltje waar ze verplicht iets moeten kopen, probeert ze die mensen ook tot een gezondere voeding aan te sporen.

Hygiëne is in Ecuador niet vanzelfsprekend: een vallei bvb. wordt gewoon met huisafval gevuld. De meeste mensen gaan zelden op zoek naar een vuilnisbak en gooien zonder scrupules alles op straat. De honden, die je soms met geen tang zou willen aanraken, zorgen wel dat alle eetbare restanten verdwijnen. Jammer genoeg lusten ze geen plastic. Ecuador heeft heel lekkere vruchten en groenten, maar die moet je ook zuiver bereiden en op dat vlak zou ik veel tentjes niet vertrouwen. Na onze korte tocht door de jungle mochten ook wij 'la turista' aan den lijve ondervinden: wij, verwende Westerlingen, hadden blijkbaar iets 'verkeerds' gegeten. Jammer genoeg voor vele kinderen: diaree wordt ook hun dood.

Tijdens onze rondreis waren wij vaak verwonderd.

We bezochten nl. nog twee andere projecten.

In Guanmote stelden we vast hoe Indianengemeenschappen in de bergen proberen te overleven, maar ook verantwoordelijk zijn voor de grote erosie. Hoog in de bergen waan je je plots in de duinen van De Panne. Het zand suist je om de oren en de wind lost alle vruchtbaarheid in stof op.

In de broeierige kuststad Guyaquil zie je hoe mensen die op zoek zijn naar werk aan lager wal geraken. Prostitutie, drank, diefstal en drugs zijn de triestige reddingsboeien waarnaar gegrepen wordt.

Met het klimaat en het landschap verandert ook de bevolking in Ecuador. Wij voelden ons meer op ons gemak in de Andes en in de Oriente. Maar waar we ook rondliepen, we werden altijd geconfronteerd met ons blank zijn, met ons anders zijn. Ondanks onze zorgvuldig bij elkaar gepaarde centjes om deze reis te kunnen ondernemen, zijn en blijven wij de rijken die kansen krijgen om ons te ontwikkelen, om te studeren, om de andere cultuur te ontdekken.

Na onze rondreis was het ook heel interessant om met Inge en Saulo over de problemen van Ecuador te praten. Er zal daar in de komende decennia nog veel gebeuren. De bevolking wordt door de eigen leiders uitgebuit en is het slachtoffer van onze wereldeconomie. Af en toe was ik verontwaardigd en beschaamd ook deel uit te maken van een kapitalistisch systeem dat op de rug van de armen leeft. Deze reis was voor mij een enorme verrijking.

Wij kunnen in Ecuador zinvol werk verrichten, maar we moeten de eigen waardigheid, ritme en geloof van het volk respecteren. En dat is niet eenvoudig, hoe hard we ook ons best doen om hun taal te spreken, we blijven anders denken. Ik begrijp dat je net zoals Inge soms zou denken...' nu weet ik het niet meer'. Toch geloof ik dat haar werk daar de moeite is en dat ze niet zomaar op los zand bouwt. Het is belangrijk dat wij dit weten, want dat is de taak waaraan wij 'allemaal' kunnen werken. Ondanks de grote aantallen asielzoekers die aan de deur kloppen, die in onze kerken een herberg zoeken, blijven mensen heel negatief staan ten opzichte van ontwikkelingssamenwerking. Er loopt heel wat verkeerd en er zijn veel fouten gemaakt, maar we moeten ons durven afvragen of onze luxeartikelen niet teren op kinderarbeid, lage lonen, ongezonde werkomstandigheden die zo ver van ons bed dagdagelijkse realiteit zijn.

Ik ben anders uit Ecuador terug gekomen. De eerste dagen geniet je werkelijk van ons lekker bruin brood, van het rustig fietsen langs onze Vlaamse wegen...maar iets in je blijft knagen en zeggen dat ook andere mensen recht hebben op dit alles.

Vicky en Bart.

REISINDRUKKEN - Stefan

BIENVENIDOS A ECUADOR !!!

Het begon al goed: 1, 2,...Waar blijft onze derde valies nu?

Zonet voet gezet op Ecuatoriaanse bodem, na een vlucht van zo'n veertien lange uren. We probeerden reikhalzend al een glimp op te vangen van Inge en Saulo en wie daar misschien nog wel zou staan te wachten. Maar, eerst proberen iemand bij de kraag te vatten die ons zou kunnen helpen een van de valiezen met allerlei materiaal voor Inge terug te vinden.

En daar stonden ze dan: Inge, Saulo en Sarah. Ik begon al nerveus te worden dat ik mijn Spaans iets te ver zou moeten gaan zoeken, maar zo'n moment vraagt geen taal. Omhelzingen, kussen en teveel zeggen want je weet niet waar te beginnen.

Dan maar in de auto en direct al een voorproefje van ecuatoriaans vervoer: achter in de bak van de auto door het chaotisch verkeer van Quito.

Op weg naar Zambiza wordt meteen al duidelijk dat Inge niet in de meest toeristische hoek van Ecuador wilde gaan werken: elke keer we het dorp

verlaten moeten we langs, ja bijna over, de vuilnisbelt van Quito rijden. Het wordt een familiair reukske. In Zambiza rijden we tussen de spelende kinderen van de Taporibibliotheek het erf van de familie op. Een onverhard stuk grond met rondom rond huisjes, bijgebouwde of omgebouwde kippenhokken. Als we binnenkomen in het huisje van Inge en Saulo valt op dat hier geen ecuatoriaanse moeder des huizes woont. Heel gezellig, maar klein en eenvoudig hebben ze hier hun thuis gemaakt. Overal foto's met bekende gezichten, en daartussen speelgoedjes van Sarah: ze laat hier duidelijk graag haar aanwezigheid merken.

De volgende dagen gaan we wat streekverkenning doen, en kan ik voor het eerst Pomasqui zien: de consultatieruimte, het kinderdagverblijf, het winkeltje, de bouw, en Inge rijdt ons ook door omringende wijken om een idee te geven van de mensen voor wie ze eigenlijk werkt. Het is schrijnend: de huisjes uit afval opgetrokken lijken zelfs verlaten. De straten zijn niet beter, bepaalde kunnen we slechts met moeite met de auto doorrijden. En toch is er een element van trots aanwezig, toch doen de mensen hun best er een thuis van te maken. Bij elke afslag, waar je geen huizen meer zou vermoeden zelfs, staat een bordje met welkom (bienvenidos) in die of die wijk. Bevreemdend, ik kan me er maar moeilijk bij voorstellen hoe het dagelijkse leven hier moet zijn. Inge doet haar best ons er een indruk van te geven, maar ik denk dat het moeilijk is er ons een reëel beeld van te vormen.

En toch is Ecuador prachtig. Niet voor niets zijn ze ook trots op hun land. Langs de Panamericana op weg naar het zuiden rijden we voor de 'Avenida de los Vulcanos'. Zo'n elf vulkanen zijn er te zien (als je het geluk hebt dat het niet bewolkt is). Ze zijn werkelijk adembenemend. Ertussen is er een kleurrijk landschap, een lappendeken van akkers en weiden, met erin nog veel kleurrijkere campesinos (plattelandsbewoners) aan het werk, of meestal, gewoon zittend te wachten op ik-weet-niet-wat.

Een serieuze herinnering aan het politieke leven in Ecuador zien we in een bergdorpje waar de mensen nog in hutten wonen, zonder water, elektriciteit of riolering. Maar overal staan er wel witte gemetselde WC-hokjes naast de hutten: een overblijfsel van de laatste verkiezingen waar een der presidentskandidaten op deze manier stemmen probeerde af te dwingen. 't Is eigenaardig, maar rond de verkiezingen wordt Ecuador herschilderd: iedereen wil blijkbaar wel slogans op zijn gevel, als die maar geschilderd wordt. Verkiezingslogos en reclame.

Nadat we een korte verkenning van de jungle hebben gedaan (of wat ervan overblijft, want de olieontginning heeft heel wat terrein op de jungle veroverd) ontmoeten we de muziekgroep Jayac in Puyo, een provinciehoofdstad in het zuiden. De weg ernaartoe is niet verhard, en de reis verliep in een busje dat in Quito niet meer mocht rijden aangezien het te oud was en dus onveilig geworden: maar ze waren er! Saulo is druk in de weer om een interview te regelen. We zijn op een folklorefestival, waar Jayac een bekende naam is. Na de eerste groepen is het dan zover: Jayac wordt aangekondigd, en het publiek wordt waanzinnig. Vanaf de eerste noten wordt door iedereen luidop meegezongen en gedanst. De hele sportzaal staat recht, en zelfs Fransen, aan wie we het optreden hadden aangeraden, kunnen niet nalaten luidop mee te zingen. Het geeft niet, het publiek is zo oorverdovend aan het zingen dat niemand nog zichzelf hoort. Onvergetelijk.

Stefan

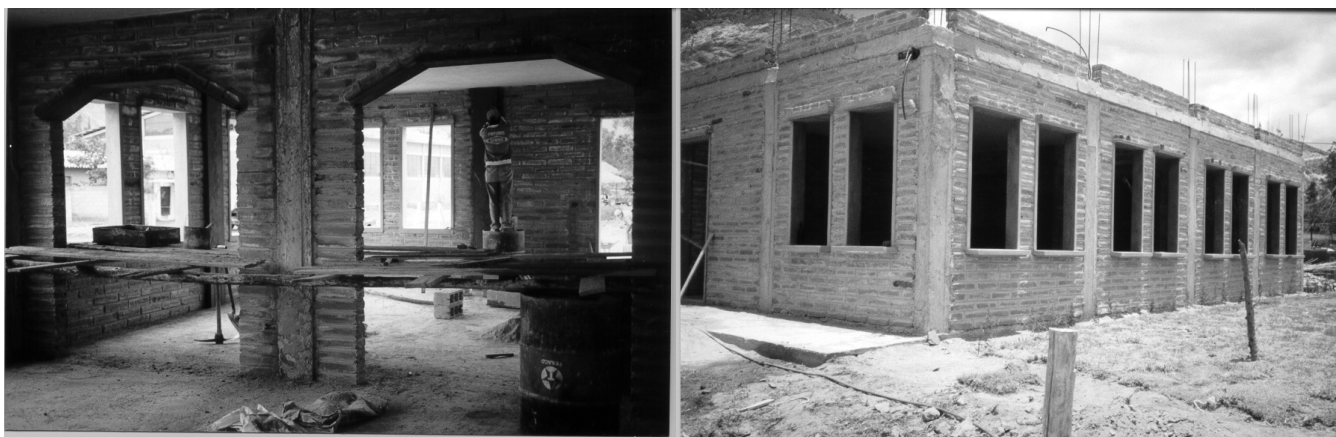
Mieke Nuyttens op werkbezoek

Mieke studeerde een tweetal jaar terug af als Lic. Vertaler Tolk Spaans en is toen gedurende drie maanden bij Inge gaan werken in het Taporibibliotheekje. Dit jaar gingen al haar vakantiedagen naar een werkbezoek dat één maand heeft geduurd: ze is permanent met Inge meegetrokken en keerde terug met een massa aan gegevens.

Op 5 december is ze voor 'de stuurgroep voor Inge' (die bestaat uit een twaalfstal leden die proberen de deelaspecten van Inge's werk wat te volgen en te ondersteunen en die ook verslag krijgen over de financiën en de bestemming ervan) verslag komen uitbrengen: een mooi moment waar we wel en wee van Inge in Ecuador hebben mogen meemaken.

Mieke is vertrokken met vooraf de doelstelling over alle deelaspecten – zie het organogram in het vorig nummer – een verslag op te maken: het worden stuk voor stuk onderdelen voor de nummers van 1999.

We kunnen melden dat op 18 december **het nieuwgebouwde dagcentrum voor fysisch en mentaal gehinderde kinderen** - voor een groot deel gebouwd dank zij de bijdragen van heel wat lezers van de Vogel van Papier!!! en dank zij de akties in enkele secundaire scholen nl. Sint-Jozefscollege Torhout, Sint-Barbaracollege Gent en Sint-Jorismiddenschool Menen- zal ingewijd worden. Verslag, hopelijk met enkele foto's volgt in het eerste nummer van 99. Om een idee te krijgen alvast wat prentjes van de ruwbouw.

Bij haar thuiskomst heeft Mieke voor alle geïnteresseerden een **overzichtsfoldertje** gemaakt; Je vindt het op de middelste twee bladzijden van deze vogel. Wie denkt dit ook te kunnen gebruiken kan bij de Ouders van Inge twee originelen vragen: zo kan je dan het geheel zelf op de nodige ex. kopiëren.

“EEN NIEUWE LEEST”

Uit “Beleidsplan voor de Belgische internationale samenwerking”

Onlangs verscheen van de hand van Dr. R. Moreels, staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking die brochure met als ondertitel ‘Kleur bekennen’. De inhoud lijkt ons voor Ecuador en wellicht ook voor het werk van Inge niet onbelangrijk.

In een ‘Woord vooraf’ krijgt de idee ‘ontwikkeling’ een vrij duidelijke en veranderde/nieuwe inhoud. “ze moet mensen toelaten controle over hun lot te hebben, een geestelijke en culturele verrijking inhouden, een sociale en morele vooruitgang betekenen en de mensen controle op en deelname aan het beheer van de natuurlijke rijkdommen garanderen.”.....”Behoeftigheid moet plaats maken voor uitwisseling, eenrichtingsverkeer wordt wederkerigheid, samenwerking vereist dialoog en partnerschap.”

Bij het formuleren en uitwerken van de doelstellingen op het socio-economisch en maatschappelijk vlak staat het nastreven van meetbare en vooral “vergelijkbare” resultaten voorop: niet onbelangrijk als men onze “kapitalistische” houding en opvattingen inzake “vooruitgang” een klein beetje onder de loupe neemt.

Belangrijk echter in het geheel van de ontwikkelingssamenwerking van ons land is dat er nu geconcentreerd gewerkt wordt. Op p. 28 worden de motieven daarvoor opgesomd en het eerste motief bij de stelling van een ‘geografische concentratie’ is het volgende:

“voor een klein land als België en gezien het beperkte budget is de versnippering over bijna 50 landen nadelig voor de efficiëntie en de impact van de gefinancierde projecten”

vervolgens:

“door een concentratie op een beperkt aantal landen wordt de zichtbaarheid en de efficiëntie van de Belgische hulp verbeterd”

Om die inperking te verantwoorden werden een aantal criteria gebruikt (p.29-30) en uiteindelijk komt die selectie op papier.

Belangrijk nu:

De partnerlanden situeren zich vooral in Afrika en voor Latijns-Amerika worden enkel de drie landen uit de Andes-regio weerhouden: Bolivia, Peru en Ecuador.

En even belangrijk !:

De sectoren waarin men de menselijke ontwikkeling wil bevorderen zijn de volgende: gezondheidszorg met aandacht voor gezinsplanning, onderwijs en vorming, landbouw en voedselzekerheid, basisinfrastructuur, maatschappij-opbouw, vrouwen/mannen-gelijkheid, zorg voor leefmilieu, sociale economie

(vergelijk je even met het organogram van Inge’s werk?)

In een volgend nummer gaan we even in op een paar deelaspecten waarbij we én brochure én de deelactiviteiten van het Centro de Salud integral Tapori aan bod laten komen.

(E. Debrouwere)

Praktische informatie

✉ BRIEFWISSELING

Komt heel snel en zeker toe als u op het volgende let

Adres : Inge Debrouwere – Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
C/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Frankering: gewoon Belgisch posttarief

Maar: de briefwisseling mag enkel brieven en 'persoonlijke' correspondentie bevatten. De dienst controleert blijkbaar per scanner en wanneer de omslag algemeen drukwerk, krantenknipsels, boeken e.a. bevat, dan wordt dit aangezien als pakje en getarifeerd tegen ong. 800 Bef/kilo

PAKJES

Worden getarifeerd aan 800 Bef/kilo, dus best niet verstuurd. Als u dat toch wil doen, vermeld dan op het pakje uw afzendersadres met daarbij de vermelding: port aan afzender aan te rekenen. Later ontvangt u dan de rekening vanwege de verzendingsdienst.

☎ TELEFOON- FAX

Zelfde nummer nl. 00 59 32 44 60 31

Hou er echter rekening mee niet op te bellen wanneer het in Ecuador nacht is.

Het tijdsverschil is nl. 6 uur gedurende de zomer, 7 uur gedurende de winter.

Het tijdsverschil trekt u steeds af van onze tijd.: 12 u bvb op de middag bij ons is bij zomertijd 6 u 's morgens in Ecuador

@ E-mail

kan via het email adres van Antonio: saje@ecuanex.net.ec

Dit is een adres dat blijkbaar door veel mensen gedeeld wordt Vermeldt dus heel duidelijk dat het voor Inge Debrouwere bestemd is (bijvoorbeeld: Taporí-Doctora IngeDebrouwere).

Wellicht krijgt Inge weldra een eigen adres.

Voor wie de actualiteit in Ecuador wat wil volgen kan dit een interessante vertreksite zijn:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN: nieuwe naam van de steunende Belgische NGO (rekeningnummer ongewijzigd)

Wenst u een fiscaal attest?

Stort dan uw bijdrage op 445-1634001-03 van **ALIANS**
Merelbeke
Met vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

Noot:

- het v o l l e d i g e bedrag komt bij Inge terecht
- het attest ontvangt u begin volgend jaar (maart/april)

Wenst u geen attest?

Stort dan uw bijdrage op 083-2520839-06 van Inge Debrouwere
Moorsele

✓ DE VOGEL VAN PAPIER

Wenst u dat vrienden of kennissen die ook ontvangen?

Geef dan een seintje bij de ouders van Inge

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele
056 41 43 68